

РЕШЕНИЕ

№ 6418

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **920** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 77, ал. 3 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. Д. чрез адв. В. Д. против решение № 253/17.12.2020 г. на заместник-министъра на околната среда и водите. Обосновават се доводи за незаконосъобразност, поради неспазване на установената форма и допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон - отменителни основания по чл. 146, т. 2 - т. 4 от АПК. Изтъква се, че в мотивите на оспорения административен акт като основание за издаването му е посочена нормата на чл. 78, ал. 2 от ЗВ, без конкретизиране на коя хипотеза в разглеждания случай е нарушена. Сочи се и липсата на конкретизация относно фактическото основание за издаване на оспореното решение. Оспорва се и самата констатация, че МВЕЦ „М. село“ работи в нарушение на режимния график, утвърден от министъра на околната среда и водите. Нарушението на материалния закон се основава на извършеното от административния орган позоваване на констатациите в констативни протоколи и АУАН, които не са влезли в сила. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Заместник-министъра на околната среда и водите чрез процесуалния си представител прави възражение за допустимост на жалбата, поради просрочие, алтернативно изразява становище за нейната неоснователност по съображения, подробно изложени в депозираното по делото писмено становище.

Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за допустимост и неоснователност на жалбата.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че оспорващото търговско дружество е титуляр на Разрешително за водоползване №003528/03.02.2005 г., издадено от министъра на околната среда и водите, изменено и продължено с решение № 247/05.08.2010 г., за водоземане от повърхностен воден обект язовир „Д.“ с цел на водоземане - производство на електроенергия посредством МВЕЦ „М. село“.

Административното производство е образувано по заявление вх. № ПВ-1/10.01.2020 г. за продължаване на срока на действие на Разрешително за водоползване № 003528/03.02.2005 г. С писмо изх. №ПВ-1/17.01.2020 г. е изискано становище от директора на Б. дирекция „З. район“, за изпълнение на условията на издаденото Разрешително и платените такси. С писмо вх. № ПВ-1/11.02.2020 г. МОСВ е информирано, че за периода от края на 2018 г. не са констатирани нарушения по ЗВ; в сградоцентралата на МВЕЦ „М. село“ е монтирано измервателно устройство за използване на ползваните обеми от язовир „Д.“; води се отчетна документация за ползваното количество води и са заплатени дължимите се такси.

С писма изх. №ПВ-1/09.03.2020 г. и №ПВ-01/24.04.2020 г. от МОСВ е изискана допълнителна информация от Б. дирекция „З. район“. Видно от представената в отговор на тези писма допълнителна информация, на сградоцентралата на МВЕЦ „М. село“ е извършена проверка, която е установила, че ВЕЦ работи в нарушение на режимния график, утвърден от министъра на околната среда и водите. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № КД-01-98 от 08.01.2020 г. и № КД-01-85/06.02.2020 г. Ползването на водни обеми за производство на електроенергия от МВЕЦ „М. село“ от язовир „Д.“, вписан под № 15 от Приложение № 1 към чл. 13, т. 1 от ЗВ е квалифицирано от административния орган като нарушение на задължението, установено в раздел „Лимит на ползваната вода“ в Разрешително за водоземане №003528/03.02.2005 г., а именно: използването на разрешения лимит с разрешителното следва да се извършва „В съответствие с месечен график за използване на водите на комплексните и значими язовири, утвърден от министъра на околната среда и водите, който е неразделна част от разрешителното.“ Периодът през който е извършено така констатираното нарушение е месец декември 2019 г. и месец януари 2020 г. От правна страна деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 48, ал. 1, т. 11 от ЗВ.

Съставени са АУАН №КД-04-18/09.03.2020 г. и №КД-04-19/09.03.2020 г. Въз основа на тях, от директора на Б. дирекция „З. район“-Б. са издадени наказателно постановление №ПО-02-40/16.07.2020 и наказателно постановление №ПО-02-41/16.07.2020. Същите са отменени с решения на Административен съд - Кюстендил.

Въз основа на така проведеното административно производство е издадено оспореното решение, с което на основание чл. 78, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗВ е отказано продължаване на срока на действие на Разрешително № 3528/03.02.2005 г., издадено от министъра на околната среда и водите за водоземане от язовир „Д.“ с цел на

водовземане: производство на електроенергия посредством МВЕЦ „М. село“. Решението е мотивирано с неизпълнение на условията на разрешителното.

С оглед установяване на допустимостта на жалбата по делото е прието известие за доставяне на Български пощи с баркод № ИД PS 1040 08M71Q E, в което е отбелязано, че пратка от МОСВ, без посочване на номер, е получена на 22.12.2020 г. Върху същата е положен подпис, без име и без посочване на качеството/длъжността на получателя. Във връзка с отправено искане от [фирма] от Български пощи е предоставена справка, видно от която препоръчана пратка с известие за доставяне с баркод № ИД PS 1040 08M71Q E е връчена на 22.01.2021 г. на адреса на търговското дружество, като пратката е получена от „И. Д.“. От оспорвания е приложена и разпечатка от електронната поща на управителя на търговското дружество от 07.01.2021 г., с която е изпратено решение №253/17.12.2020 г. на заместник-министъра на околната среда и горите.

С оглед установяване срочността на жалбата по делото са изслушани и свидетелските показания на С. Д. К.-служител на [фирма] на длъжност „технически секретар“, осъществяваща трудовите си функции на адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1. В показанията си тя заявява, че от средата на месец декември 2020 г. служителите са преминали на работа от разстояние и никой не и присъствал в офиса. По принцип между К. и Нова година офиса не работи, но това става не с писмена заповед на управителя, а по негово устно указание. През месец януари 2021 г. в офиса е дошъл служителката на Български пощи, който обслужва адреса и е признала, че сама се е подписала като получател на пратката. При предявяване на находящата се на стр. 31 по делото обратна разписка, свидетелката заявява, че това е разписката, за която служителката на Български пощи е признала, че е подписала сама. В офиса нямат служител на име И. Д.. Практика е пощенските пратки да се получават от служителите на фирмата, които разполагат с нотариално заверени пълномощни, а именно: самата свидетелка и М. В. Л. на длъжност „секретар“.

По делото е допусната съдебно-почеркова експертиза, заключението от която е категорично, че подписът положен за получател в обратната разписка на известие за доставяне от 22.12.2020 г. не е положен от Г. И. Д. – управител на [фирма].

Като доказателство по делото са приети утвърдените от министъра на околната среда и водите графици за използване на водите на комплексните и значими язовири през месец декември 2019 г. и месец януари 2020 г.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна, разполагаща с правен интерес срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред административен акт. Въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства следва да се приеме, че жалбата е депозирана в срока по чл. 149 от АПК. Съобщаването на оспорения административен акт е извършено по реда на чл. 18, ал. 8 от АПК от лицензиран пощенски оператор- [фирма]. За да е редовно връчването по този ред е необходимо да бъде извършено по реда на Закона за пощенските услуги. Съгласно т. 44А/ от Общите условия на договора с потребителите на универсалната пощенска услуга и пощенски парични преводи, извършвани от [фирма], препоръчани пратки до еднолични търговци и юридически лица се доставят на посочения на пратката адрес в деловодството или на упълномощен служител. С оглед заключението от изслушаната по делото съдебно-почеркова експертиза, респ.

свидетелските показания, следва да се заключи, че този ред не е спазен при връчването на пощенска пратка с баркод № ИД PS 1040 08M71Q E на 22.12.2020 г. По делото бе категорично отречено подписът, положен на известието за доставяне, да е на управителя на търговското дружество Г. Д.. На самата бланка липсва отбелязване на длъжността/качеството на лицето, което я е подписало. Това не позволява да се провери дали същият е служител на дружеството в деловодството, респ. дали разполага с пълномощно да получи пратката. С оглед на изложеното следва да се приеме, че съобщаването на оспореното решение се е осъществило по електронен път на имейл-адреса на управителя на Г. Д. на 07.01.2021 г. Това налага извод, че депозираната на 19.01.2021 г. жалба е подадена в срока по чл. 149 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С оглед пълнота на проверката по чл. 168 от АПК, в предварителен порядък следва да се отбележи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗВ - заместник-министъра на околната среда и водите, в условията на делегирана компетентност със заповед № РД-138/13.02.2020 г. на министъра на околната среда и водите.

Решението е издадено в предписаната от закона форма и съдържание. Изложени са конкретни фактически и правни основания за неговото издаване. Противно на изложеното в жалбата, като правно основание за издаване на оспореното решение е посочена нормата на чл. 78, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗВ.

При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение. При процедиране на депозираното заявление №ПВ-1/10.01.2020 г., в съответствие с разпоредбата на чл. 47, ал. 1 от наредбата за ползването на повърхностни води (обн. ДВ бр. 100/16.12.2016г.) е изискано становище от директора на Б. дирекция „3. район“. При проверката е установено нарушение на режимния график за водоползване. Посочено е и, че дружеството е декларирало, че са ползвани водни количества от яз. Д. през месец декември 2019 г., като същите съвпадат по обем с отчетените такива от монтираните измервателни устройства.

Съгласно чл. 72 от ЗВ изменение на разрешителното може да се извършва служебно от органа или по молба на лицето, в полза на което е предоставено. В последната хипотеза органът проверява и изпълнението на условията на издаденото разрешително. Продължаването на срока на действие на разрешителното се извършва при спазване на изискванията на чл. 78, ал. 2 от ЗВ, според който органът удовлетворява искането, когато молбата на заявителя е подадена преди изтичане на срока на разрешителното, не се нарушават нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси и са изпълнени условията на издаденото разрешително. Анализът на правните норми води до извод, че законът не въвежда изисквания, които трябва да са спазени, за да се допусне изменение на издадено вече разрешително. Това означава, че въпросът се решава по целесъобразност от компетентния орган, който е обвързан единствено от изискването, посочено в чл. 72, ал. 2 от ЗВ и трябва да извърши проверка за изпълнението на условията на издаденото разрешително. Ако тези условия не са изпълнени, административният орган е в правото си да постанови отказ.

С разпоредбата на чл. 48, ал. 1, т. 11 от ЗВ е вменено в задължение на титулярите на разрешителни за водоползване да изпълняват условията на издадените им разрешителни по реда на този закон и комплексните разрешителни по Закона за

опазване на околната среда и водите. Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗВ начинът на използване на водите от комплексните и значимите язовири по приложение № 1 се определя в годишен и месечни режимни графици, които се утвърждават от министъра на околната среда и водите и са неразделна част от разрешителните за водоземане.

В конкретния случай не е спорно, че титулярят на разрешителното не е изпълнил условията на издаденото разрешително, в частта „Лимит на ползваната вода“ в Разрешително за водоземане №003528/03.02.2005 г., като в периода месец декември 2019 г. месец януари 2020 г. е използвал разрешения с разрешителното лимит, без да съобрази месечния график за използване на водите на комплексните и значими язовири, утвърден от министъра на околната среда и водите, който е неразделна част от разрешителното.

Констатациите на административния орган не се опровергават от приложените по делото доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че отмяната на наказателно постановление №ПО-02-40/16.07.2020 г. и наказателно постановление №ПО-02-41/16.07.2020 г. с решения на Административен съд – Кюстендил не отричат фактическите основания за издаване на оспореното решение. Административно-наказателната отговорност е различна от производството по чл. 72 и сл. от ЗВ. Още повече, че в мотивите и на двете решения, прието по делото, факта и авторството на извършените нарушения в условията на издаденото разрешително за водоползване не са отречени. Напротив и двете решения изрично е посочено, че административното нарушение по чл. 48, ал. 1, т. 11 от ЗВ е безспорно установено.

Изложеното обосновава извод, че спрямо оспореното решение не са налице отменителните основания, предвидени с разпоредбата на чл.146 от АПК, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли като такава.

С оглед на това, Административен съд-София-град, Второ отделение, 56-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. Д. чрез адв. В. Д. против решение № 253/17.12.2020 г. на заместник-министъра на околната среда и водите.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: